

Schmidt Mária: Nyelv és szabadság

2016 március 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A brüsszeli merényletsorozat egész kontinensünk ellen irányult.

A támadásokat a belga hatóságok nem tudták megakadályozni, annak ellenére, hogy hónapokkal ezel?tt rendkívüli állapotot hirdettek. De ami még ennél is aggasztóbb: a belga f?város arab negyedének lakói majd fél éven keresztül rejtegették és bújtatták azt a körözött terroristát, aki a párizsi terrortámadások egyik f? gyanúsítottja.

Amikor a nyári forróságban migránsok özönlöttek a Balkánon keresztül a magyar határ felé, még reménykedtem, hogy Európa vezet?i felébrednek Csipkerózsika-álmukból és a veszély nagyságát érzékelve haladéktalanul útját állják Európa elözönlésének. Nem így történt. A Szerbián keresztülcsörtet? áradat ellepte hazánk f?útjait, megbénította számos közutunk közlekedését, megszállta a budapesti Keleti pályaudvart és környékét, ellehetetlenítve az Ausztria felé irányuló vasúti forgalmat. A média híradásain keresztül jól látható volt az inváziós szándék, hiszen az állítólagos „menekültek”, akik a ballib média szerint az életükért futottak idáig, követel?zve, zsarolva, trükközve, mozgatóik által szervezetten, mintegy mozgó intifada egységekként léptek fel a magyar hatóságokkal szemben. A magyar rendvédelmi szervek türelmes és humánus hozzáállását semmibe véve, a magyar és az európai jogi el?írások teljesítését megtagadva, nem voltak hajlandóak magukat regisztrálni, menedékkérelmet el?terjeszteni, ujjlenyomatot adni, papírokat felmutatni, ügyük elintézését kivárni. Tették ezt egyes nyugati és északi országok politikai vezet?inek és médiájának támogatásával, biztatásával. Magyarország hetekre, s?t hónapokra a „mértékadó” nemzetközi közvélemény szégyenpadjára került, mert védeni merészelte a határait, mert megállította a területére rontó új betelepül?ket, mert jogkövet? magatartást kért számon rajtuk, mert érvényt kívánt szerezni annak a jogának, hogy a területére lép?k tekintetében sz?résІ és engedélyezési jogosultsággal bír. A média manipulált, hazug és teljesen méltatlan támadásait jól kiegészítették a nyugati politikusok részér?l a mai napig menetrendszer?en érkez? kioktatások, feddések, fenyeget?zések és gyalázkodások. (Lásd: luxemburgi külügyminiszter, osztrák kancellár, német politikusok egész sora, svéd, norvég politikusok, francia elnök és miniszterei, az olasz miniszterelnök stb.) A válság csúcspontján a látszólag Teréz anya babérjaira hajtó Angela Merkel német kancellár európai politikustársai megkérdezése nélkül úgy döntött, hogy biankó meghívót küld minden Európába vágyó migráns számára. Ennek eredményeképp eddig több mint kétmillió „menekült” érkezett német területre, és a számuk folyamatosan emelkedik.

Muszlimok egyénileg kiváló min?ség?k lehetnek, de vallásuk lebénítja követ?ik társadalmi fejl?dését. Nincs a világon nagyobb visszahúzó er?.

Winston Churchill, 1899.

Amikor 2015 szilveszter éjjelén Köln f?pályaudvara el?tt, a pályaudvaron, illetve a vasúti kocsikban alkoholos befolyás alatt álló férfiak félemlítették meg a város és az el?városok szórakozni vágyó lakosságát és molesztálták az útjukba kerül? n?ket, egyszerre kiderült, mi is történt Németországgal. A média persze – mint mindig – hallgatott, s?t tagadott, a német politikusok pedig szokásukhoz híven mellébeszéltek. Napokig nem adtak az esetr?l hírt, amikor pedig nekiveselkedtek, kiderült, hogy már nincs hozzá meg a nyelvük, nem állnak a rendelkezésükre azok a szavak, amikkel a politikailag korrekt beszédmódban le lehetne írni azt a helyzetet, amibe belelavírozták magukat.

A nyelv, a szavak ugyanis létfontosságúak. Ahogy Konfuciusz mondta: amikor a szavak elvesztik a jelentésüket, az emberek elvesztik a szabadságukat. Kik voltak a tettesek és kik az áldozatok? Ahhoz, hogy beszélni tudjunk arról, ami velük történt, meg kell tudnunk nevezni ?ket. A tettesek férfiak voltak, az áldozatok zöme pedig n?. Idáig rendben is vagyunk. (Bár egyesek újabban a férfi és n? szavak használatától is meg akarnak fosztani bennünket.) De kik voltak azok a férfiak, akik csoportokba ver?dve, mintegy ezren, körbevették, molesztálták, fenyegették, taperolták, fogdosták, esetenként meg is er?szakolták az arra haladó n?ket?

Napok kellettek ahhoz, hogy kiderüljön: ami Kölnben történt, több német városban, s?t Ausztriában és Svédországban sem ismeretlen jelenség, és semmi esetre sem egyszeri alkalom. Szóval, kik voltak az elkövet?k? Arabok? Muszlimok? A politikailag korrekt nyugati beszédmódban ezek a kifejezések nem használhatóak, mert egy nem keresztény vallást hoznának rossz hírbe. (Ami csak a pedofília gyanújával vádolt katolikusok esetében megengedett!) Az iszlámhoz tartozók? Lásd, mint el?bb. Szírek? Afgánok? A politikailag korrektek tagadták, hogy migránsok lettek volna. Migránsok ugyanis Németh onba nem érkeztek, oda csak „menekültek” jöttek. Négy nap múlva találták meg a helyes választ: feketék és észak-afrikaiak. A „fekete” jó szó. Biztonságos. Politikailag üzembiztosan korrekt. Ami az „észak-afrikaiakat” illeti, egy földrajzi táj megnevezése eddig még nem tette ki közvetlen veszélynek a használóját. Egy hét múltán jelentek meg az els? olyan beszámolók, amelyek ha bátortalanul is, de használni kezdték a „menekült” kifejezést. A politikai elit, élén a kancellárral, idáig azóta sem

jutott el. Azon a száraz, szakmai (milyen szakma lehet ez?) bikkfanyelven, amin Merkel kommunikál, csak annyit ismert be, hogy a Kölnben történtekkel kapcsolatban *„természetesen felvet?dik néhány komoly kérdés”* (!?).

Majd így folytatta: *„Újra és újra beszélnünk kell a németországi kulturális együttélés alapelveir?l. Újra és újra ellen?riznünk kell, hogy ami a Németországból történ? kiutasításokat, illetve a kiutazási szükségszer?séget (!) illeti, megtettünk-e mindent, ami szükséges, hogy ezzel világos jelet adjunk azoknak, akik nem akarják jogrendünket betartani. Az emberek (!) bevándorlása nyereség a számunkra. Sikeres bevándorlásból eddig mindig nyertek az országok gazdaságilag és társadalmilag is.”* Ebb?l a metaszövegb?l egyértelm?: a kancellár és a hozzá hasonult német politikai és médiaelit számára Németország csak jogi és üzleti értelemben létezik. Nem szül?föld, nem haza, nem testvéri közösség, amit a közös tradíció és a kulturális hagyományok kötnek össze, hanem kizárólag egy meghatározott jogszabályi környezetben m?köd? gazdasági egység, amit a migráción keresztül még gobálkonformabbá lehet tenni, hogy ezáltal még magasabb profitot lehessen realizálni.

Az erkölcsi méltatlankodás egy olyan technika, amelyet arra használunk, hogy méltósággal ruházzuk fel az ostobát.

T. Wolfe

A nyugati vezérelit életidegen és abszurd hozzáállását jól jellemzi az egyik legbefolyásosabb német megmondóember alábbi érvelése. Szerinte, amikor néhány német polgár nem engedte, hogy a migránsok leszálljanak az ?ket szállító buszról Clausnitznél, nagyobb szörny?séget követtek el a kölninél. Jakob Augstein szerint ugyanis, bár a kölni áldozatok a támadás idejére alárendel?dtek az elkövet?knek, de el?tte és utána fölöttük álltak. A clausnitzi áldozatok azonban nemcsak az elkövetés pillanatában, hanem azt megel?z?en és utána is áldozatok voltak és azok is maradtak. A német értelmiség számára tehát az a tény, hogy anyáikat, feleségeiket és leányaikat migránsok terrorizálták, félemlítették és szégyenítették meg a saját városaikban, nem nyom annyit a latba, mint az a kényelmetlenség, hogy néhány türelmetlen és követel?z? migránsnak kicsit hosszabb ideig kellett az autóbuszban maradnia, mint tervezte. Nincs a némethez hasonló antikultúra a világon! Az „áldozatok” iránti aggódó szeretetük pedig '68 óta mindent felülír. Hogy magukat felmen?ikkel szemben a „jó” oldalon tudhassák, éget? szükségük van olyan áldozatokra, akiket „felkarolhatnak”. Ez az aktus persze az esetek dönt? részében elvi és áttételes, hogy még véletlenül se bolygassa fel oly kényes ízléssel felépített luxusvilágukat. Normális férfi, fiú tudja a kötelességét és megvédi asszonyait, lányait, anyáit, testvéreit. Csak ezek a mai németek váltak annyira agymosottakká és férfiatlanokká, hogy már erre sem képesek. A merkeli nyelv mára a teljes német közbeszédet depolitizálta és ezzel debilizálta. Nemcsak, mert végtelenül unalmas és monoton, hanem, mert minden tartalmat nélkülöz, soha nem mond semmit, leginkább csak meleg leveg?t ereget. Úgy szabadította rá a muszlim migránsáradatot Európára, hogy szemmel láthatólag nincs indoklási és stratégiahirdetési kényszerben. A német polgároknak elég annyi, hogy „Wir schaffen das”. Mintha csak egy logisztikai feladat megoldása el?tt állnának. Itt bejönnek, ott összegy?jtjük és szelektáljuk, amott kvóták alapján szétosztjuk, majd a megfelel? helyekre szállítjuk ?ket. Csak ne lenne ez a logisztikaorientált ügymenet olyan ismer?s!

Németország nagy bajban van. Gazdasági erejénél és mértéktelen ambíciójánál fogva rossz hír ez egész Európa, s?t az egész világ számára. A Merkel által irányított német és európai politikai elit az elmúlt id?szak mindhárom súlyos válságát: a 2008-as gazdasági megtorpanást, az ukrán-orosz konfliktust, illetve a migrációs nyomást is félrekezelte. Miután a német szívek helyén régóta csak a kasszagépek verik a ritmust, a német elit és nyomában az európai, el sem tudja képzelni, hogy nem vehetnek meg mindent és mindenkit aprópénzért. Akadnak még olyan emberek, országok, nemzetek, s?t régiók is, ahol az öntudat, a méltóság és a meggy?z?dés fontosabb, mint a kilátásba helyezett pénz. ?k ugyanis tudják, hogy az soha nem annyi, amennyit ígérnek, soha nem jön meg akkorra, ahogy belebegtették, és mire elköltik, úgyis kiderül, hogy nem oldott meg semmit, miközben a segélyt nyújtó egyértelm?en jó üzletet csinált. A nyugat-német és a nyugat-európai értelmiségiek számára, amíg létezett, addig a Szovjetunió jelenítette meg azt az adminisztratív er?központot, ami egybeesett utópista filozófiai felfogásukkal. A bukásával támadt ?rt a balosok azóta az Európai Unióval töltik be. Utópiának ez is utópia, uniónak ez is unió, bürokratikusnak ez is bürokratikus, és ami a legfontosabb, ez is meghaladja a nemzeti kereteket, vagyis feltétlenül progresszív. Ne feledjük, hogy a nemzetek, nemzetállamok végér?l és a helyükbe lép? világkormányról Kant óta álmodik az értelmiség.

Hogy országunkat megszeressük, országunkat szépnek kell látnunk.

Burke

Az egyenáramosított és szabadságától megfosztott német f?sodrú média egy része meggy?z?désb?l, másik része cinizmusból, harmadik része, mert ezért fizetik, illetve erre utasították, napi szinten fenyeget?zik, és dorongol le bennünket. (A WDR egyik újságírója egy holland rádiónak adott interjújában azt állította, hogy több német közszolgálati rádiónak is kiadták az utasítást, hogy a menekültügyben a kormány álláspontját támogatva számoljanak be a hírekr?l. Claudia Zimmermann az L1 rádiónak adott interjút a menekültválság alatti híradásról, amikor azt mondta: *„Természetesen arra utasítottak minket, hogy kormánypártian tudósítsunk".* Tagesspiegel, 2016.01.18.) Naponta coming outolnak vezet? szerkeszt?k, és számolnak be arról, milyen közvetlen és közvetett utasításokat kaptak, kapnak a szociális ügyek minisztériumán keresztül a kancellári hivataltól a napirend tematizálására, az ügyek kezelésére, a kancellárnak kedvez? narratíva kidomborítására. Wolfgang Herles, a német közszolgálati televízió kettes csatornájának (ZDF) leköszönt igazgatója szerint a német hatóságok engedelmességet követelnek a médiától, mely így, a „fentr?l" kapott utasítások mentén, szigorú cenzúra alatt m?ködik. *„Arra utasítottak bennünket, hogy a menekültek kapcsán semmilyen negatív állítást ne fogalmazzunk meg"* - mondja. És azt is hozzá teszi: *„A német sajtóorgánumok engedelmes bábjai a hatóságoknak, dacára annak, hogy a többségük »függetlenként« határozza meg magát."* A Wirtschaftswoche napilapnak nyilatkozva a német közszolgálati televízió egyes csatornájának (ARD) el?z? vezet?je, Ulrich Wickert szerint a német lakosság azért nem bízik a médiában, mert egyre kevésbé palástolható, hogy az a gazdaság részeként, kizárólag gazdasági érdekeket képviselve m?ködik. Ezeket a gazdasági érdekeket egyes esetekben alárendelik ugyan a politikai utasításoknak, de minden ilyen alkalommal megkérik az árát. Horst Seehofer bajor miniszterelnök, a Keresztényszociális Unió (CSU) elnöke, februárban a Spiegelnek nyilatkozta, hogy ha nem lennének él? adások, akkor nemigen lennének a való életet bemutató tartalmak az ARD és a ZDF programjában. Nincs mit csodálkozni tehát azon, hogy a német sajtó 2016-ra kiérdemelte a *Lügenpresse* (hazug sajtó) elnevezést. Mindez nem gátolja ?ket abban, hogy minket és újabban a lengyeleket is kioktassanak a sajtószabadságból.

A nyelv a legfinomabb erkölcsi eszközünk.

Martin Walser

Ahogy a die Welt magyar tudósítója, Boris Kálnoky is tette. Szerinte náluk, illetve a régióban jellemz? ugyan a sokszín?ség, és az eltér? vélemények ütköztetése, mindez azonban a fejl?dés egy alacsonyabb fokára utal. A magasabb szintet, például a németet ugyanis az jellemzi, hogy *„az alapvet? kérdésekben teljes egyetértés van, a társadalmi viták inkább csak apróbb dolgokról folynak."* Mondjuk a Bratwurst min?ségér?l, illetve arról, hogy elegend?-e, ha a n?k kartávolságot tartanak a migránsoktól, vagy esetleg megtoldják-e még egy könyöknyivel. Kálnoky szerint ez nem a Németországban mindent eluraló szervilizmus és konformizmus miatt van, hanem, mert ez felel meg a társadalomnak! *„A tudósítások nem a cenzúra miatt egyhangúak nálunk,* (mármint Németországban) *hanem mert a világnézet közös… A vélemények spektruma Közép- vagy Kelet-Európában szélesebb, mint nyugaton, ám ez a sokszín?ség messze nem mindig ízléses. Kell lennie valamiféle önkorlátozásnak. Ez hiányzik Magyarországon. Úgy gondolom, a sajtó szabadságára leselked? legnagyobb veszély ma maga az olvasó."* Nagy szerencse, hogy ezt a veszélyt a német sajtó még id?ben észlelte és el is hárította. Nem az olvasónak ír, hanem a kollegáinak: az elit ír az elitnek. A szocializmusban is pont így volt. Nem azért írták az újságokat, hogy az embereket tájékoztassák, hanem hogy egymásnak bizonyítsák, milyen fejlettek is ?k ideológiailag. Az emberek csak a sportrovatot olvasták, a többir?l mindenki tudta, hogy mer? hazugság és propaganda, és nem pazarolták rá az idejüket. Aczél elvtárs sem érvelt anno másként, mint most Kálnoky. És neki is pont annyira volt igaza, mint most Kálnokynak. Mindenki, aki a kommunizmusban szót kaphatott, elfogadta a Szovjetunió vezet? szerepét, a párt irányítását, és hitt, vagy legalábbis úgy tett, mintha hinne a szocialista jöv?ben! Az akkori pártvezet?k szerint természetesen ez felelt meg a társadalom közös világnézetének. Na, pont ebb?l lett elegünk negyedszázaddal ezel?tt és vágtunk bele újra a demokráciába, nem pedig azért, hogy önként alárendeljük magunkat ugyannak a balos, életidegen elitnek, akik már túl régóta basáskodnak felettünk.

Mi az eltér? véleményeket és a politikai vitákat értékeljük. Nem vagyunk és nem is akarunk politikailag korrektek lenni, nem létesítünk „biztonságos helyeket" (safe space) az egyetemeken, ahova a túlérzékenységre dresszírozott balos diákok behúzódhatnak, nehogy valaki beszóljon nekik. Nem jelöljük meg azokat a könyveket (trigger warning), amelyek esetleg felkavarhatnák azokat, akik a való világ helyett inkább egyfajta mimózalétre rendezkednének be. Ugyanakkor a magyar nyilvánosság alig, vagy egyáltalán nem foglalkozik a közszerepl?k magánéletével, nem csámcsog szexuális szokásaikon, nem taglalja intim kapcsolataikat. És ez is valami.

A szavak fegyverek. Ha az ellenfeledet fasisztának bélyegzed, nem kell válaszolnod az érveire.

Kálnoky eszmefuttatása szerint a *„szégyenletessé vált német nacionalizmus helyett a társadalom egy európai identitást épített fel magának. Nem hangoztatják folyamatosan a német nemzeti érzéseket. El?szeretettel érzik magukat európainak, ami már-már egyfajta nacionalizmusként is értelmezhet?. Olyannyira, hogy amikor az Európai Uniót bírálják, akkor erre Németországban úgy reagálnak, mintha ?ket kritizálták volna."* Csak tudnám, mi az az „európai identitás"! Persze én is európainak éreztem magam, amikor a Távol-Keleten, vagy az Egyesült Államokban jártam. De Európán belül? Itthon? És még valami. Ez az érvelés, ez a hang mértéktelenül lekezel?, s?t sért? azokkal az egykori endékásokkal szemben, akik az életüket, a szabadságukat, az egzisztenciájukat tették kockára a szólás- és sajtószabadság jogáért. Negyedszázaddal a kommunista diktatúra bukása után most azzal szembesülnek, hogy csöbörb?l vödörbe kerültek. Nemcsak az történt ugyanis, hogy örökre másodrend? állampolgárok maradnak, hanem az is, hogy a kommunista diktatúrával szembeni ellenállásuk értelmetlen és felesleges áldozattá min?sül át. Azt még csak el tudták viselni valahogy, hogy nem kaptak és nem kapnak elégtételt, és hogy a nyugatnémet elit számára tapasztalataik és tetteik érdektelenek és értéktelenek, a Lügenpresse normává emelése azonban mára nevetség tárgyává tette a szólásszabadságért folytatott egykori harcukat is.

„A politikai korrektnek való megfelelés, sehol nem olyan végletes, mint Németországban. Én például, anélkül hogy megváltoztam volna: kommunistából nacionalista lettem, csak azért, mert azt mondtam és írtam, hogy nem tudok Németország megosztásához hozzászokni. A tolerancia nálunk nem számít olyan normálisnak, mint Angliában, Franciaországban, vagy az USA-ban. Nálunk a korrektt?l eltér? véleményb?l nagyon gyorsan botrány lesz. És amikor botrányossá váltál, nagyon gyorsan megtapasztalod, mit jelent nem elfogadottnak lenni. Azt, hogy nincs jöv?d többé." – [írja Martin Walser](#).

A politikai elit és a média évtizedek óta tartó agymosása következtében a német polgárok orientációs válságba kerültek. Nem tudják, kik ?k, mi a hivatásuk és helyük Európában és a világban. Nem mernek németek lenni, ezért pótidentitásokhoz folyamodnak. Lehet, hogy szívesebben tartják magukat európainak, illetve globálisnak, de a tény az, hogy mi németként azonosítjuk be ?ket. És úgy látjuk, mai problémáik abban gyökereznek, hogy nem képesek legyógyulni a második világháborúról, a holokausztról legalább a hidegháború vége óta, és a 21. században született generációkat kiengedni a b?ntudat kelepcéjéb?l. A múlttal való szembenézésük eredménytelen maradt, a *Vergangenheitsbewältigungra* tett kísérletük kudarctörténet. A 20. századot erkölcsi tanmesévé és horrortörténetekké egyszer?sítették le, ahelyett hogy tanultak volna bel?le. Ezért nem értik még ma sem, hogy modernkori történelmük minden tragédiája visszavezethet? arra, hogy képtelenek az önkorrekcióra. Ha elindulnak egy úton, arról nem képesek letérni, nem képesek megállni, picit visszavenni és irányt változtatni. Vezet?iket nem tudják leváltani, azokban pedig nincs annyi hazaszeretet, hogy id?ben félreálljanak és átadják a helyüket azoknak, akik más irányt szabhatnak az eseményeknek. Így volt ez II. Vilmossal és Hitlerrel is, akit a bunkerig követtek, és persze Honeckerrel is, aki még Gorbacsov felszólítására sem akart visszavonulni. Hasonló a helyzet Angela Merkellel is, aki olyan, mint az egyszeri autós: miközben szembe megy az autópályán, azt hiszi, ? halad a helyes irányban. A szoftpolitika fontosságát sem tanulták meg a németek, ezért nem képesek mások szimpátiáját megszerezni. Nem szeretik magukat, ezért nem érdekli ?ket, hogy mások hogy viszonyulnak hozzájuk. A görög szigetek csapra verésével, a pénzcsapok elzárásával, és egyéb pénzügyi retorziókkal való nyílt fenyeget?zés ugyanis a nemzetközi politikában sem nem bölcs, sem nem taktikus, sem nem célravezet?.

Azt sem tanulták meg a történelemmel való száz éve tartó birkózásukból, hogy a reálpolitikának els?bbséget kell engedniük az ideológiák felett, mint ahogy azt sem értik még mindig, kudarcaik abban gyökereznek, hogy az 1871-ben létrejött Német Császárság, a hitleri Harmadik Birodalom és az 1991-ben újjászület? Német Szövetségi Köztársaság egyszerre túl nagy és túl kicsi. Túl nagy ahhoz, hogy képes legyen elfogadni és beletör?dni abba, hogy nem lehet Európa egyedüli ura, mert túl kicsi ahhoz, hogy egyszerre szorítson a háttérbe mindenki mást. Ahhoz is túl nagy, hogy hegemón törekvései, irányításra igényt tartó politikája ne veszélyeztesse és nyugtalanítsa szomszédjait és a többi, irányából már annyi rossz tapasztalatot begy?jtött európai országot, ugyanakkor túl kicsi ahhoz, hogy képes legyen vezet? szerepének katonai súlyt adni, illetve az irányításból és a vezetésb?l fakadó felel?sségnek megfelelni. Európához túl nagyok, a világhoz túl kicsik, állapította meg Henry Kissinger is. Bismarck, Adenauer és Kohl tudták ezt, ?ket azonban a mai elit nem értékeli, példáikat nem követi. Ahogy Orbán Viktor többször is kifejtette: Németország gazdag és gyenge, ami a lehet? legrosszabb felállás. Gazdag és ezért sok az irigye, gyenge, mert identitásválságtól sújtott, önbizalomhiányos és a végs?kig ideológiavezérelt, vagyis moralizáló az elitje, mely az elmúlt évtizedek alatt megfosztotta a németeket védekez? és önfenntartó képességükt?l. Ez az elit, élén a kormányzó koalícióval és kancellárjukkal, ideológiai megfontolásokból muszlim migránsokra akarja

lecserélni a menthetetlennek ítélt német polgárokat. Hogy bel?lük lehessenek végre a jók, ?k legyenek a jöv?, a kulturális és nemzeti különböz?ségeket meghaladó új globalizált „európaiak” mintapéldányai. Ez a cél azonban, ha a kevéssé m?velt kancellár és elittársai nem is tudják, egy az egyben megfelel a hitleri illetve, marxi-lenini-honeckeri elképzeléseknek. Hasonlóan utópikus, antidemokratikus, birodalmi ihletettség?. (Nem szoktuk hangsúlyozni, de az egyesült Új Európa Hitler egyik kedvenc terve volt.) A németek képtelenek maguk mögött hagyni a múltat, azt végképp megtagadták, jöv?képük nincs, jöv?jük felszámolás alatt áll. Jelenüket épp most cserélik le egy multikulturális globalizált valamire. Addig is Németország kilépett a történelemb?l, és elfoglalta helyét az id?járás-jelentésekben, valamint a foci- és egyéb sportközvetítésekben.

A márciusi európai-török tárgyalásokon egész Európa megtapasztalhatta, hogy a német kancellár a kontinens teljhatalmú urának tekinti magát, és a többi tagállamra újra a Bólogató János szerepét osztaná. A titkos török-német háttértárgyalásokon kialkudottakat spontán török felvetésnek álcázva kész helyzetet akart teremteni egész kontinensünk számára. Ahogy a szeptemberi törvénytelen és önkényes akciójával is egész Európát szituálta. Török vízummentességet és uniós tagságot ígért azért, hogy megtarthassa pozícióját. Törökországgal nemcsak egy hatalmas mohamedán ország jönne be az unióba, de vele jönnének a török-orosz, török-szír, török-kurd háborús konfliktusok is. És akkor a velünk és a lengyelekkel szemben oly állhatatosan képviselt „értékekr?l” mint: fékek és egyensúlyok, sajtószabadság, demokratikus és emberjogi követelmények, alkotmányosság, stb. még nem is beszéltünk. Mondjuk, ami a sajtószabadságot illeti, nem hiszem, hogy a török helyzet alulmúlná az agymosott német, svéd, nyugat európai „mértékadó” médiákat. Emberi jogilag az is magyarázatra szorul, hogy a menekültek merkeli cseréje mennyiben felel meg a genfi egyezménynek, a humanitárius el?írásoknak és a menedékhez való jognak, amikre a kancellár eddig oly el?szeretettel hivatkozott.

A német politikai és médiaelit siralmas állapotára jellemz?, hogy a megsz?n?félben lév? Németország már arra sem képes, hogy a mintegy kétmillió migránsról, vagy legalább arról a felér?l, amit állítólag regisztráltak, bármilyen lényegi információt közöljenek. Honnan jöttek? Kik ?k? Korfájuk? Foglalkozási és képzettségi adataik? Nincs még egy olyan ország a világon, amelyik ne lenne képes a fenti adatok közlésére, illetve ahol ezeket az információkat ilyen sikeresen tudnák eltussolni a nyilvánosság el?l.

Mindez azt eredményezte, hogy Merkel Németországa újra Európa legelutasítottabb országává vált. Ezt Merkel kétségkívül elérte. *Sie haben es geschafft Frau Merkel.* Új életet lehelt térségünk minden németellenes toposzába, el?ítéletébe, rossz tapasztalatába. A németekre mindig is jellemz? volt a kétarcúság, ha Európáról volt szó. Hitler is moderálta magát Nyugaton, míg Keleten szabadjára engedte a legbarbárabb, legkegyetlenebb csahosait, hogy megsemmisít? hadjáratot viselhessenek az alacsonyabb rend?eknek tartottakkal szemben. Úgy látszik Merkel alatt ez a megközelítés is újra elfogadottá vált. Diplomáciai képességeir?l, ahogy f? szövetségesünkr?l, az USA regnáló elnökér?l is mindent elmond az a tény, hogy az európai migrációs válság legkritikusabb id?szakában Barack Obama külpolitikai prioritásai között sem az Európai Uniót, sem a NATO-t nem említi meg.

A nyelvromlás a teljes szellemi káoszra, a teljes szellemi káosz a felbomlásra, a felbomlás a halálra mutat.

Kertész Imre

A 21. század els? évtizedének végére az addig lenézett Nyugaton kívüli világ hirtelen tényez?vé vált. Kína, a Távol-Kelet, India, egyes latin-amerikai államok, az olajtermel? arab országok egyike-másika egyre öntudatosabb és hatékonyabb érdekérvényesítésbe kezdett. Ez az oka annak, hogy a nemzeti elkötelezettség nélküli globális óriáscégek, melyek dönt? többsége nyugati, els?sorban USA-beli, újra az európai félteke felé fordultak, és a kontinensre beáramló illegális migrációban meglátták az üzleti lehet?séget. Az olcsó munkaer? Európába szállítása a munkahelyek eddigi kiszervezésével szemben most az olcsó és érdekérvényesít? képesség nélküli munkaer?t viszik az új technológiákhoz. A beáramló képzetlen migránstömegek munkára fogható részét lefölözve jelent?s bércsökkenést remélhetnek, miközben az inaktív, illetve illegális bevándorlók tízmillióinak integrációs terheit és ellátásuk költségeit a társadalomra terítik szét. Az USA-ban a 2008-as gazdasági megtorpanás óta létesült új munkahelyek több mint 80 százaléka a szolgáltatásban jött létre és azt 100 százalékban új bevándorlók (többnyire illegálisak) töltötték be! Hazug és félrevezet? tehát azoknak a „tekintélyes” és „független” szakért?knek a korlátlan bevándorlás érdekében folytatott kampánya (lásd. Soros György, Financial Times, Wall Street Journal, Washington Post, New York Times, Handelsblatt és a teljes német sajtó) akik arra akarnak rávenni bennünket, hogy önként szorítsuk ki magunkat a munkaer?piacról és váljunk kisebbséggé a saját hazánkban. Mindezt egy olyan gazdasági és demográfiai helyzetben, melyben a gyermekszám csökkenése és a társadalom elöregedése amúgy is súlyos

problémaként nehezedik a szociális ellátórendszerre, és a jóléti társadalmak cs?djével fenyeget. A nemzeti identitást jóléti identitásra cserél? nyugati társadalmak kohéziós erejét ez a kihívás a migrációs nyomás nélkül is szakítópróba elé állítja, és akkor még a muszlim betelepül?k jelentette kulturális sokkhatásról nem is beszéltünk. A migránsbarát politikusok máig adósok nekünk azzal a stratégiával, amivel a beáramló milliókat integrálni akarják. Eddig ugyanis az évtizedek óta Németországban, vagy Nyugat-Európa többi országában él? muszlim tömegek egy jelent?s része párhuzamos társadalmakban él.

Csakhogy a mostani honfoglalók ugyanazt a jólétet, ugyanazt az életet akarják maguknak, mégpedig haladéktalanul, amit a nyugati filmekb?l megismertek, és amikr?l úgy tartják, nekik is joguk van hozzá. Meggy?z?désüket visszaigazolja a nyugati elitnek az a része, amely egyre kiterjeszt?bben értelmezi az emberi jogokat, nem kötve össze ?ket sem a kötelességgel, sem a felel?sséggel. S?t, aki ezeket a szempontokat felveti, azonnal a nemzetközi hálózatba tömörült emberjogi aktivisták célkeresztjébe kerül. Mindez azzal a következménnyel jár, hogy az Európai Unió területére érkez? migránsok kiterjedt családjukkal egyetemben azonnal jogot formálnak a jóléti állam minden vívmányára. Anélkül, hogy beilleszkednének, hogy elfogadnák a többségi társadalom normáit és szabályait. „Az idegen szépségét” hirdet? és évtizedek óta a nálunk erkölcsileg magasabb rend? „harmadik világért” lelkesed? nyugat-európai vezérelit, az „Isten hozott-kultúra” gyakorlásával vezekel gyarmatosító, imperialista, kizsákmányoló múltjáért. (Térségünk vezet?it ilyen terhek nem nyomasztják.) Jellemz? példaként ezúttal Obamát idézem. A tavalyi nemzeti imareggeli alkalmából az USA elnöke kijelentette, hogy azok, akik az iszlámot hibáztatnák, mondjuk azért, mert élve elégettek egy jordán pilótát, jobban teszik, ha leszállnak a magas lóról, hiszen a kereszteshábor?kban és az inkvizíció idején is követtek el szörny?ségeket Krisztus nevében, s?t még a rabszolgatartást is Krisztus nevével igazolták. Sajnos, a nyugat vezet? politikusai, Obama, Merkel, Hollande és a többiek intellektuális horizontján egyenl?ségjel van az iszlám széls?ségesek által ma elkövetett gonosztettek és a keresztények által fél évezreddel ezel?tt végrehajtott szörny?ségek között. Az ilyen színvonaltalan beszólások figyelmen kívül hagyják, hogy minden közösség a saját jelenlegi tetteiért felel. A nyugat évszázadokkal ezel?tt hajtott végre olyan barbár tetteket, amiket a mai iszlám gyakorlatában elfogadhatatlannak tartunk. Annak a hamis látszatnak a fenntartásában is élen járnak, miszerint a vallási türelmetlenség és a rabszolgatartás kizárólag a nyugati civilizációt jellemezte volna. Persze Obama és Merkel moralizáló hozzáállása csak azt próbálja leplezni, hogy politikai és gazdasági hasznot, szavazatokat és olcsó munkaer?t látnak a betelepül? milliókban. Ezért nem akarják a népvándorlásszer? tömegmozgást lehet?vé tev? pénzek áramlását feltérképezni, ellen?rzésük alá vonni és megállítani. Így aztán a Dubajból, Szaúd-Arábiából és a Közel-Keletr?l származó illegálisan mozgó pénzek háborítatlanul finanszírozzák a terrorszervezeteket és azt a milliós emberkereskedelmet, amit mi migrációs nyomásként érzékelünk.

A német és a nyugati megmondóemberekb?l álló elit egyedülálló képz?dmény. Meg van gy?z?dve róla, hogy a muszlimok pont olyanok, mint mi, csak még nem tudják. De ha tanfolyamokat szervezünk nekik és megosztjuk velük a tudást arról, hogy szerintünk mi a helyes, milyen a civilizált magatartás, akkor egyb?l politikailag korrekt, nyugatias polgárokká válnak. Vagyis elfogadják a mi, pontosabban a nyugati kánonállítók értékeit. A n?i egyenjogúságot, a homoszexuális házasságot, a szakállas n?ket, a menstruációbiztos kanapékat, és kiscsoportos foglalkozásokban együtt készítik majd n?i pártfogóikkal a mosható és újrahasznosítható intimbetéteket. Ez a „remény-hal-meg-utoljára-kultúra”, még a 19. századi leányregények lapjain is túlzónak t?nt volna, mára azonban nem szól másról, mint a mi lebecsülésünkr?l. A nyugat-európai és amerikai politikailag korrekt politikai és médiaelit ugyanis nem tiszteli azokat, akik másként gondolkodnak, más értékeket képviselnek, más célokat követnek, mint ?k. Lenézik, s?t megvetik a kereszténye ket, a nemzeti identitásukhoz és tradicionális értékeikhez ragaszkodókat. Az ? világukban a másként gondolkodókat csak akkor veszik emberszámba, ha a b?rszínük eltér?, és nem keresztények. Akkor az sem zavarja ?ket, ha hozzájuk hasonlóan kizárólagosságra törekszenek. A többieket: minket, azonban nevetséges tabuikkal, a szólásszabadság elleni hadjárataikkal akarnak elhallgattatni, meg akarnak fosztani a nyelvünkt?l, hogy esélyünk se maradjon arra, hogy szabadon kifejthessük a véleményünket, megfogalmazhassuk érveinket. Vagyis: el akarják venni t?lük a szabadságot. Mert a nyelv, a szavak szabad használata nélkül nincs önkifejezés, és nincs szabad véleménynyilvánítás. A nyelv minden. Nélküle nem maradhatunk szabadok.

Nagyjából minden kérdés nyelvi kérdés.

Karátson Gábor

A brüsszeli merényletsorozat egész kontinensünk ellen irányult. A támadásokat a belga hatóságok nem tudták megakadályozni, annak ellenére, hogy hónapokkal ezel?tt rendkívüli állapotot hirdettek. De ami még ennél is aggasztóbb: a belga f?város arab negyedének lakói majd fél éven keresztül rejtegették és bújtatták azt a körözött

terroristát, aki a párizsi terrortámadások egyik f? gyanúsítottja. Nem adták fel a hatóságoknak, még csak távozásra sem szólították fel. Mindez alapvet?en megkérd?jelezi ennek a közösségnek az európai rend iránti lojalitását. Egyes hírek szerint a németországi és egyéb európai befogadóállomások közönségének egy része is büszkeséggel vegyes elégedettséggel fogadta az újabb sikeres terrortámadások hírét. Ahogy a maga idején a szeptember 11-i, vagy a párizsi vérengzésekét is. Én is tudom, hogy hülyék és széls?ségesek minden közösségben vannak, de a Salah Abdeslamot bújtató és neki falazó, majd letartóztatásáért bosszúhadjáratba kezd? fanatikus terroristák elég sok jóakaratú támogatóval rendelkeznek abban a belga állampolgársággal rendelkez?, régóta Brüsszelben él? közösségben, melynek integrálhatóságával kapcsolatban oly sok illúziót és vágyálmot ápolnak azok az emberbarátok, akik túl régóta lehetetlenítik el kontinensünk önvédelmét. Sok illúziónk annak ellenére sem maradt, hogy Juncker úr a híradások szerint ezúttal józanul kezdett mérlegelni.

Schmidt Mária

http://latoszogblog.hu/

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló